

slaas et nyt Princip. Jeg tror ikke, at man her skal tale om Principper, men om Foranstaltninger, som er nødvendiggjorte af Forholdene, og ikke om noget som helst andet. Jeg skal derfor anbefale det lille Lovforslag, som det foreligger. Der er ingen Tvivl om, at Forholdene er blevet uendelig vanskelige for en hel Del Mennesker, som kun overordentlig vanskeligt vilde kunne erlægge de Skatter, som er paalignede dem, selv om det ikke er meget store Beløb, det drejer sig om, og selv om deres Indkomster i Almindelighed ikke er ringere end under normale Forhold. Man maa nemlig ikke være blind for, at Pengenes svindende Værdi gør Forholdene umaadelig vanskelige. Det er nu saaledes, at det efter min Mening vilde være en Latterlighed at kræve Skat af de Mennesker, som man i mange Tilfælde understøtter. Men ved Siden deraf er der en Del Mennesker, hvis Indtægter ligger over den Grænse, hvor Understøttelserne hører op, hvis Evne til at betale Skat i Virkeligheden er lig Nul. Det forekommer mig derfor ogsaa urimeligt, at disse Mennesker skal betale Skat, naar de ikke har Evne dertil.

Lovforslaget er undergaaet to Ændringer i Folketinget, som betyder paa den ene Side Indskrænkning og paa den anden Side en Udvidelse af dets Omfang. Det er udvidet fra kun at omfatte de arbejdsløse til at omfatte alle, som ikke er i Stand til at betale Skat; paa den anden Side er der foretaget den Indskrænkning, at Loven kun skal gælde for Skatteaaret 1917—18. Jeg kan slutte mig til disse Ændringer.

Naar det ærede Medlem, der talte paa Venstres Vegne, vilde sætte Lovforslaget i Forbindelse med Dyrtidsforanstaltninger, maa jeg sige, at det forekommer mig noget søgt. Jeg forbavses i og for sig ikke derover, thi det forekommer mig, at den Stilling, det ærede Medlem og hans Parti indtager til denne Sag, er en saadan, at jeg godt forstaar, at man gerne vil have det drejet derhen, at det Princip anerkendtes, som det ærede Medlem har gjort sig til Talsmand for. Men jeg kan ikke se, at Dyrtidsforanstaltningerne har nogen som helst Forbindelse med denne Sag.

Jeg anbefaler Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling og haaber, at de Ønsker, som er fremkommet ude omkring fra, og som ganske sikkert er i høj Grad berettigede, maa finde Øre hos det høje Ting.

Christiansen: Jeg vil gerne ligesom den sidste ærede Taler anbefale Lovfor-

slaget til hurtig og velvillig Fremme. Jeg er ligesom han forbavset over at høre, hvor megen Betydning der kan lægges ind i det, der her er Tale om; det er i Virkeligheden kun en Ompostering, det drejer sig om. Man er efterhaanden i Samfundet blevet enig om under de nuværende Forhold at holde saa godt sammen paa det som muligt; dertil har man truffet forskellige Foranstaltninger, som giver dem Hjælp, der ikke er i Stand til at klare sig selv. Ud over det synes jeg ikke, der ligger noget Princip i det foreliggende Lovforslag, og jeg vil derfor henstille, at man ekspederer dette lille Lovforslag uden Udvalgsbehandling og lignende. Jeg skal, som sagt, anbefale Lovforslaget paa min Gruppes Vegne.

Indenrigsministeren (Rode): Det ærede Medlem fra Lolland-Falster (Kragh), som talte paa Venstres Vegne, mente, at der i dette Lovforslag var noget af en Almissee. Jeg har overhovedet vanskeligt ved at forstaa, hvorledes det ærede Medlem kan fremsætte en saadan Anskuelse; hvis det ærede Medlem havde Ret deri, var ogsaa det en Almissee, at man ved Skatteligningen overhovedet erklærede, at der er Indtægter saa smaa, at de ikke bør bebyrdes med Skat. Naar Staten opkræver Skatter for at skaffe sig Indtægter og derunder erkender, at der er Indtægter saa lave, at de kun lige dækker det Minimum, som en Familie maa have til Livets Ophold, er der ikke nogen Almissee i, at man giver Afkald paa at paaligne en saadan Indtægt Skat; det er en Retfærdighedshandling, som herigennem udøves. Det foreliggende Lovforslag gaar ud fra, at de overordentlige Forhold endnu er af en saadan Art, at det, efter at Skatteligningen har fundet Sted, vil kunne vise sig, at de, man oprindelig havde ment at kunne lægge en lille Skat paa, overhovedet ikke længere er i Stand til at bære den, og derfor maa Lovforslaget her opfattes som gaaende ud paa en ændret Skatteopkrævning, saaledes at det tillades Kommunerne helt at undlade at opkræve Kommuneskatter, hvad Staten jo for Statskattens Vedkommende gør vedrørende de ganske smaa Indtægter. Spørgsmaalet om Opkrævelse eller Ikke-Opkrævelse af Skat kan aldrig bringes ind under Synspunktet Almissee.

Det ærede Medlem sagde endvidere, at han ønskede Sagens endelige Behandling udskudt under Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorfra Kommunerne skulde faa Midler til at erstatte de Indtægter, de ved denne